

[Økonomiministeren.]

selv under et kraftigt opsving i den økonomiske aktivitet med de ændringer i erhvervslivets lagerdispositioner, som er knyttet hertil.

Importstigningen vidner om, at opgaven er gået så langt, at den har skabt et betydeligt efterspørgselspres, og problemerne omkring betalingsbalanceunderskuddet er dermed blevet stærkt accentueret. Begivenhederne i maj illustrerede på dramatisk vis, hvor uholdbar en fortsættelse af den hidtidige betalingsbalanceudvikling er, og hvor bydende nødvendigt det derfor er at skabe forudsætninger for, at underskuddet kan nedbringes væsentligt. Det opnås kun ved at skabe muligheder for, at de eksportmuligheder, der til enhver tid foreligger, udnyttes fuldt ud, og det forudsætter, at der fastholdes en rimelig balance mellem væksten i efterspørgslen på hjemmemarkedet og væksten i vor produktionskapacitet.

Det var den vurdering, der lå bag den finanspolitiske linje, regeringen fastlagde i forsommeren, da kildeskattens udskrivningsprocent blev vedtaget og der samtidig blev gennemført afgifts- og takstforhøjelser og besparelser på statsbudgettet. Det stod allerede da klart, at der var risiko for, at det økonomiske væksttempo i løbet af 1969 kunne blive for stærkt, og at der ikke ville være produktionsmæssig basis for at fortsætte væksten i samme ekstraordinære tempo i 1970, som der var i 1969. Udviklingen siden da har kun kunnet styrke regeringens opfattelse af, at den stramme linje i finanspolitikken skal fastholdes, og udviklingen har klart vist, at den bedømmelse, som oppositionspartierne dengang anlagde, ikke var realistisk.

Da man i maj fastlagde kildeskattens udskrivningsprocent, regnede man med, at kasseoverskuddet for 1970-71 ville blive omkring 1 milliard kr. Udviklingen i indkomst og forbrug har medført, at statens finanser i 1970-71 må anslås at give et kasseoverskud på ca. 1,5 milliard kr. At overskuddet nu ventes at blive større end anslået i sommeren 1969 er imidlertid ikke i sig selv en begrundelse for en reduktion. Man må tage i betragtning, at det større kasseoverskud er fremkaldt af en højere økonomisk aktivitet, og det synes i øvrigt for mig at se indlysende, at der er alt muligt

behov for et større kasseoverskud end det, der tegnede sig i maj måned, når man tager hensyn til det vedholdende og meget store underskud på betalingsbalancen. Den anskuelsesundervisning, vi fik under valuta-krisen, som nødvendiggjorde en kraftig stramning af rente- og kreditpolitikken, burde være tilstrækkelig til at skabe forståelse for, at en nedbringelse af betalingsbalancens underskud må have en særdeles høj prioritet i den økonomiske politik. Samtidig må man fremhæve, at en finanspolitisk bremse på den indenlandske efterspørgsel ikke rummer nogen trussel mod en høj beskæftigelsesgrad under de herskende gunstige afsætningsvilkår på eksportmarkedet.

Det betyder, at der igen i år vil ske en anselig indkomstforøgelse, en indkomstforøgelse, som også vil vise sig i en realindkomstforøgelse, hvis vi da bærer os fornuftigt ad, så vi undgår den inflationsudvikling og valutakrise, der kunne blive resultatet af en lempelse af finanspolitikken. Da oppositionen har givet udtryk for den opfattelse, at der med de anslåede offentlige indtægter ikke ville blive plads til den private forbrugsudvidelse på et par procent, som bl. a. finanslovforslaget bygger på, vil jeg gerne gå lidt nærmere ind på dette forhold.

Nettonationalproduktet skønnes at stige med op imod en halv snes procent fra 1969 til 1970. Det svarer til ca. 8 milliarder kr. Hertil må man lægge øgede overførsler fra det offentlige i form af sociale pensioner, uddannelsesstøtte osv. på ca. 2 milliarder kr., sådan at de samlede private pengeindkomster vil stige med ca. 10 milliarder kr. Stigningen i det offentliges skatteindtægter vil blive omkring 6 milliarder kr. fra kalenderåret 1969 til kalenderåret 1970. Det beløb, der derefter er til rådighed til øget forbrug og opsparing, bliver altså ca. 4 milliarder kr. i løbende priser. Af det beløb må det antages at omkring halvdelen modsvares af prisstigninger på forbruget, og til rest bliver der altså ca. 2 milliarder kr. til øget privat realforbrug og øget nettoopsparing. Det private forbrug har i 1969 været ca. 52 milliarder kr., så der skulle være mulighed for at opnå både den nødvendige opsparing og en udvidelse på et par procent af det reale forbrug inden for disse rammer. Det er jo en forbrugsstigning, som er lavere end den i